

Тогава Улрихъ гордо се изправилъ съ всичкия си гигантски ръстъ, изглеждащъ сега по-голѣмъ и тържествено рекълъ:

— Вѣрвате ли още, че съмъ крадецъ? убиецъ?

Главатарътъ сѣдия преблѣднѣлъ, краката му се пресѣкли. Двама души побързали да го педкрепятъ.

Следъ малко, полюлявайки се още, той се обърна въ кѣмъ събралиятъ се, които се мжчели да разгадаятъ случката, и рекълъ:

— Уви! приятели мои. Азъ имамъ голѣмъ грѣхъ. Преди 50 години азъ по съмнение осѣдихъ ей тозъ братъ, тогава младежъ, че убилъ или блѣсналъ въ пропасть лежащия предъ насъ банкеръ съ цель да му обере паритѣ. Банкерътъ сега е предъ насъ. Ледникътъ ни го донесе да се увѣримъ, че ние криво сме мислили. Водачътъ Улрихъ билъ честенъ човѣкъ.

— Дай да те прегърна, приятелю Улрихе, рекълъ той съ сълзи на очи, прости ме за сторената неправда.

— А защо ти тогава не се защищава добре, ами повече мълчеше и мѣнкаше?

Улрихъ гледаше пакъ спокойно.

— Срамувахъ се, рекълъ той съ въздишка.

Народътъ буйно се зарадвалъ, като разбралъ, що е станало нѣкога си и какъ единъ невиненъ човѣкъ билъ осѣденъ. Улрихъ билъ прибранъ въ селото. Скоро той починалъ. А ледникътъ отнесълъ къщурката му.
